

“Uşaqlığıımı, gəncliyimi istədiyim kimi yaşamışam”

Siyavuş Kərimi: "Hər bir insan üçün ən xoşbəxt dövr öz atasının-anasının yaşadığı zamanıdır"

Hamı kimi, uşaqlıqda tək məqsədi həyatda oynamacaq, qaçmaq, top qovmaq olub. Özü-nün də dediyi kimi, heç bir uşaqdan fərqlənməyib. Saf, temiz, qayğısız, mənali uşaqlıq iləri... Düşünür ki, hər bir insanın ən xoşbəxt anları valideynləri ilə birlikdə keçirdiyi anlardır. Çünkü valideyn sənə arxa-dayaq olduğu üçün sən heç bir seyin fikrini cəkmirsən.

Müsahibimiz Azərbaycan Milli Konservatoriyasının rektoru, xalq artisti, bəstəkar Siyavuş Kərimidir.

**"ATAMIN HÜZURUNDA
HEÇ VAXT OTURMAMIŞAM"**

Siyavuş Kərimi 1954-cü il noyabrın 9-da Bakıda anadan olub. Balaca Siyavuş müləyim xarakterli, atasının hər zaman hörmətini saxlayan uşaq olub: "Atamı çox sevirdim. O, çox sərt, zəhmli insan idi. Mən hər zaman onun hörmətini saxlayırdım... 50 yaşına qədər atamın hüzurunda heç vaxt nə oturmuşam, nə də uzanmışam. Her zaman o olan yerdə ayaq üstə dayanırdım. Bu, bizim ailədən gənən idi. Atam əsyci, mühəccir idi. 1946-cı ilde ibrandə

Azərbaycana keçib burada məskən salmışdı. Anam isə gəncəli idi. Anamın vəsítəsilə mən mədəniyyətə, incəsənətə daha çox maraqlı göstərmisişəm. Anam elə bir müəssisəsədə çalışırdı ki, orada mən uşaq vaxtlarından bütün Azərbaycanın fəxr edə biləcəyi insanları görmüşəm. O zaman Adil İsgəndərovu, Leyla Bədirbəylini, kinostudiyadakı rejissorları tanıdım. Demək olar, kinostudiyada böyüdüm. Həmin kinostudiya indi də var. İmkənlər olanda orası çəkihə, həyəsinə uduram. Ora manim üçün doğmadır.

"ОВА-БИБА ТОР ООВИИВДИО"

Müsahibimiz uşaq vaxtlarında idmana həvəs göstərib. Qəribəsi odur ki, bu gün Azərbaycanın məşhur bəstəkarı uşaqlıqda müsiqici olmağı ağlının ucundan belə keçirməyib: "Əslində ləp əvvəl mənim müsiqici olmaq kimi həvəsim olmayıb. İdmanla məşğul olurdum. Ya idmançı ola bilerdim, ya da atam kimi neftçi. Bütün uşaqlar kimi həyətdə oynamağı sevirdim. Oğlan uşaqlarının ən sevimli məşğulliyəti futbol oynamaqdır. Başqa uşaqlardan heç nə ile fərqlənmirdim. Digər oğlanlar kimi, mənim də fikrim həyətdə oynamada, qaçmaqda idi. Ora-buratop qovurdüyü. Amma uşaqlıqdan idmana həvəsim var idi. Məktəb vaxtı gimnastika ilə məşğul olurdum. Sonralar intellektual oyunlara maraq göstərməyə başladım. Rus dəması üzrə Bakı şəhərində keçirilən çempionatda qalib oldum. Bundan başqa, hətta müəyyən normativləri də yeri-na yetirirdim. Tələbelik illərində ox atır, basketbolla məşğul olurdum. Gənc, yeniyetmə həyatı çılgın olur. Oğlan uşağında xüsusişlər cəddlik, qaçmaq kimi xüsusiyyətlər də haçoxdur. Bu xüsusiyyətlərin hamisini daşıyırdım" (gülür).

"XƏMİRİM MUSİCİ İLA YOĞRULDU"

Atası neftçi olsa da, oğlu Siyavuşun müsiqici olması üçün əlindən gələni edib: "Atamın sənəti neftçi olsa da, gözəl səsi var idi, oxumağı bacarırdı. Müsiqiyə böyük məhəbbəti var idi. Hələ mən uşaq olarkən, artıq atam qərar vermişdi ki, müsiqı təhsili alım. 5-6 yaşında uşaq idim. O zaman sənətimlə bağlı qərar vere bilməzdim. Atam mənə tar aldı və müəllim yanına getdi. İstəsem də, istəməsəm də tarda ifa etməyi öyrənirdim. Daha sonra Bülbül adına Müsiqı Məktəbinə daxil oldum. Hər gün avtobuslarla müəllim yanına gedib-gəlirdim. Bundan sonra xəmirim müsiqı ilə yoğruldu. Atam müsiqici olmağımı çox istəyirdi. Müsiqı ilə məşğul olmağım üçün hər şey etdi. Mənimlə, təhsilimlə çox ciddi məşğul olurdu. Oğlan uşağı nə qədər yaxşı oxusa da, hemişə fikri həyətdə olur. Yay vaxtı uşaqlar həyətdə oynayırlar, onların səsleri gəlir, sən də oturub evde tarda ifa edirsin... Atama minnətdaram. O, sərtliyi ilə mənə yol göstərdi. Təhsilli olmağımı isə buna nail olub bildi".

"HEC KAS ÖZ QATIĞINA TURS DEMAZ"

Həmsöhbətimiz məktəb illərində də sakit təbiətli şagird olub: "Heç kəs öz qatığına turş deməz" (gülür). Şagird necə olur - tənbəh də olunurdum, tərifləndirdim də. Yaxşı müəllimlərimiz var idi. Onları çox sevirdim. Məktəbi də yaxşı qurtardım. Kimya fənnindən çətinliyim var idi. Əvvəl həndəsə fənnini çox sevirdim. Amma daha çox musiqi ilə maraqlandığım üçün dəqiq fənlər problem yaratmağa başladı. Davranış qaydalarına gəlincə, heç vaxt dərs-dən qaçmamışıq. Çünkü anlayırdıq ki, dərsdən qaçmaqla yalnız özümüzə yamanlıq edəcəyik".

"TƏLƏBƏLİK İLLƏRİM SİRF YABADICILIQLA KECİB"

Müsahibimiz 1972-77-ci illərdə Ü.Hacıbeyli adına Azərbaycan Dövlət Konservatoriyanın tələbəsi olub. Onun sözlərinə görə, tələbəlik illəri sərf yaradıcılıqla keçib: "Bütün il boyunca tam eləçi olmasam da, imtahanların hamisini elə qiymətlərlə verdiyim semestrler olub. Həmişə öz istedadıma güvənmişəm. Tələbəlik illərim sərf yaradıcılıqla keçib. Hamı oxumalı, hər hansı bir sənətə, peşəyə yiələnməli ve işlə temin olunmalı idi. Şəhərdə maraqlı qruplar var idi. Məni həmin qruplara dəvət edirdilər. Sovet dövründə bəzi musiqi mədəniyyətləri var idi ki, bizim ərazi lərde qadağan olunmuşdu. Gənclik ehtiraslı olduğu üçün peşəkar kollektivlərdən yığılıb özfəaliyyət adı ilə istədiyimiz, sevdiyimiz musiqiləri ifa edirdik. Elə əsər yazmaq həvəsi de həmin kollektivlə işləyəndə oyanmışdı. Mən o vaxtdan yazmağa başladım. Konservatoriyanı bitirdikdən sonra hərbi xidmətə yollandım. Bu illər ərzində də vaxtimi boş keçirmədim. Orada mənə tam tanış olmayan aletləri mənimseməyi başladım. Həmin aletlər gələcək həyatmda mənə xükləməkədələr."

JILK MAAKS

İlk maaşından söhbət açan həmsöhbətimiz deyir ki, ilk qazandığı pulla dostları ilə birlikdə ölkə xaricinə gəzməyə gediblər: "İlk qazancım universitetdən aldığı təqəḍüm idi. Konservatoriya-da oxuyarkən 50 rubl təqəḍüm alirdim. Bu, o vaxt üçün yaxşı pul idi. Konservatoriyanı bitirəndən

Aygün Əziz

hərbi xidmətə yollanana qədər 4-5 ay vaxtım var idi, heç yerə gedə bilmirdim. Bu zaman biz dostlarımızla birlikdə restoranda işləməyə başladıq. Yaxşı pul da qazanırdıq. Həmin pul ilə dostlarımızla Azərbaycandan kənara çıxıb hansısa ölkədə dincəldirdik. Qiymətlər indiki kimi deyildi. 200-300 manat bizə kifayət edirdi. Tələbatımız böyük deyildi”.

XOSBƏXT İLLƏR...

Müsahibimiz deyir ki, insanın ən çox xoşbəxt olduğu illər uşaqlıq və gənclik illəridir: "Uşaqlığımı, gəncliyimi istədiyim kimi yaşamışam. O illər, əlbəttə, xoşbəxt illərdir. Hər bir yeniyetmə, gənc üçün öz atasının-anasının yaşadığı zaman ən xoşbəxt zamandır. Sən heç bir şeyin fikrini etmirsən. Sadəcə, hara gedəcəyini, hansı dostlarınıla görüşəcəyini fikirləşirsən. Ev problemin yoxdur. O vaxt çox sərbəst zaman id. Ailə qurduqdan sonra məsuliyyət artır. Başa düşürsən ki, sən artıq tekə özünə yox, ailənə də cavabdehsən. Öz sənətinlə də məşğul olursan, çünki ailəni saxlamağa sənin sənətin kümək edir"

"ZAMAN GEDİR VA QAYITMIR"

Konservatoriya rektoru sonda gençlerə məsləhət verdi. Vurğuladı ki, gençlər gedən hər saniyənin, dəqiqənin geri qayıtmayacığını anlamalı və vaxtlarından səmərəli istifadə etməlidirlər: "Zaman gedir və qayıtmır. Hər dəqiqələrini biliklərini zənginləşdirmək və özlərini inkişaf etdirmək üçün istifadə etsinlər. Bilik daha sonra insana çox lazımlı olur. Vaxtlarını boş keçirməsinlər. Biz boş vaxtimızdan səmərəli istifadə edirdik. Dündür, çayxanada da otururdum, amma bu vaxtda belə, hansısa mövzuda polemika, diskussiya aparırdıq. Öz sənətimizlə bağlı maraqlı söhbətlər edir, orada da özümüzü inkişaf etdirirdik. Mənim dostlarımın hamısı müsiqici idi, eyni işlə məşğul olurdum. Bizim üçün bu, daha maraqlı idi. İnsan öz gələcəyi haqqında əvvəlcədən düşünməli, öz cığırını açmalı və o yolda getməlidir. Əlbəttə, bu, asan deyil. Bu, illərdir, bu, zamandır, bu, həyatın bir hissəsidir... Unutmasınlar ki, heyat həm çox uzun, həm də çox qısamışdır. Onu mənalı yaşamaq lazımdır. Ən əsası, insanlara yaxşılıq etmək lazımdır. Cənubi yaxşılıq edəndə yaxşılıq görürsən".

